

[Valbak.]

for det i sin vurdering, som vi finder i retsudvalgets bilag 6 til dette lovforslag. Statsadvokaten siger her: anvendelsesområdet bliver meget snævert, og han tilføjer for snævert efter hans mening.

Det er af disse grunde bl. a., at mine fæller og jeg er nået til det resultat, vi er. Vi skjuler ikke, at vi har haft forskellig holdning over for det aktuelle problem, formulering, udsættelse, ikke udsættelse, men vi har været enige om én ting, nemlig at ministerens forslag er en humaniserende forbedring. Da det er den, der kan gennemføres nu med bred tilslutning, anbefaler vi at fastholde ministerens formulering og må i konsekvens heraf stemme imod det af SF stillede ændringsforslag.

Ruth Olsen: Jeg skal begynde med at udtrykke vores tilfredshed med, at problematikken i forbindelse med §§ 16-18 om de psykiske afvigere udskydes til næste samling. De sidste års psykiatridebat har jo sat spørgsmålstegn ved mange ting, men debatten er tilsyneladende efter lovforslaget gået helt hen over hovedet på justitsministeriets lovekspertes. Men lad os bare gemme den problematik til efteråret og se på, hvad der ellers er kommet ud af dette lovforslag, som så mange har stillet store forventninger til.

Nu skulle vi jo af med alle disse tidsubestemte straffe og al den menneskelige lidelse, disse var årsag til. Jeg indrømmer, at forslaget indeholder fremskridt for de berigelseskriminelle. Til gengæld har man åbnet op for tidsubestemt forvaring for andre kategorier, de såkaldt farlige, og udformet en meget bred forvaringsparagraf, der gør det temmelig uvist, hvem eftertiden kan finde på at bruge den imod. Det er altså ikke mere et spørgsmål nu om at være erklæret strafuegnet eller ej. Kriteriet er, om man anses for at være farlig for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og om man har begået et af de lovbrud, der nævnes. Det er en meget omfattende liste over lovbrud indeholdende bl. a. trusler, som straffelovrådet oven i købet i sin betænkning har udtrykt skulle fortolkes bredt. Man påstår, at det formodentlig kun vil komme til at dreje sig om 3-5 domme om året, men det har vi ingen garanti for. Det er en interneeringsparagraf, der vil kunne blive et sær-

deles fleksibelt redskab i en politisk urolig tid med lov-og-orden-bølge. En sådan paragraf kan SF ikke medvirke til at indsætte i straffeloven og har foreslået, at den går ud.

Da jeg blev klar over, at vi ikke kunne få tilslutning til det forslag i udvalget, var vi indstillet på at søge et kompromis gående ud på at få forvaringsbetingelserne strammet så meget, at i hvert fald førstegangslovovertrædere, truere og ikke selvindlysende voldsrecidivister faldt uden for forvaringsbestemmelserne, således at paragraffen reelt ikke kunne bruges på flere, end det siges er hensigten med den, og således som man har den tilsvarende i Finland. Men end ikke det var opnåeligt.

Vi kan åbenbart på det kriminalpolitiske område sjældent nå længere end til det, som det mest bagstræveriske medlem af dette ting kan acceptere, og det vil sige endda knap nok til det, som det kriminalpolitiske ekspertvælde bag ministeren lægger frem. Det er skuffende. Det synes, som om mange års offentlig kritik og debat er gået uden om Christiansborg. Nok er murene herinde lige så tykke som i fængslerne, men uigennemtrængelige er de dog ikke og skulle de nødvendig være, og udgangstilladelser har vi jo dog en del af. Der burde kunne skabes et flertal for at få denne forvaringsparagraf ud af loven, men betingelserne har været temmelig umulige for os.

Straffelovrådet lægger efter mange år omsider en betænkning frem. Den indeholder en hel del argumenter for, hvorfor man mener tidsubestemt forvaring ikke bør oprettholdes for de berigelseskriminelle, men fremlægger ikke ét eneste af alle de argumenter, der taler for at afskaffe den for de andre kategorier også. De synspunkter er ikke repræsenteret i straffelovrådet, men så måtte man da have indhentet udtalelser fra nogle af de sagkyndige uden for rådet, som mener, at tidsubestemtheden bør afskaffes helt. Vi kan ikke være tjent med på den måde at blive manipuleret med ved hjælp af et ret ensidigt og mangelfuldt informationsgrundlag.

En anden væsentlig ting, man kan anklage straffelovrådet for, er dets manglende stillingtagen til og oplysning om, hvordan man på domstidspunktet kan forudsige fremtidig farlighed. Dette må siges at være ret så væsentligt, når man vil indføre en straffe-